

[Ingerlise Koefoed]

Så vil jeg godt spørge: Hvad er egentlig begrundelsen for, at man skal indføre hjernedøds-kriteriet, hvis det ikke er, fordi den medicinsk-teknologiske udvikling er kommet så langt, at man nu kan lave nye transplantationer og måske sikrere nyretransplantationer. Er der noget som helst i vejen for, at man i dag, når et menneske er hjernedød, kan slukke for respiratoren og lade det menneske dø en – som vi endnu kalder det – naturlig død, altså en hjertedød?

Justitsministeren var forbavset over, at jeg kunne lægge politiske synspunkter ind i dette, men det er da klart, at når der står i lovforslaget, at når der til sin tid i Sundhedsministeriet skal tages stilling til dette, er det justitsministerens opfattelse, at man skal holde sig inden for de givne ressourcer, altså at finansieringen skal ske ved prioriteringer inden for sundhedsområdet, så bliver det da et sundhedspolitisk spørgsmål, hvad man ønsker der skal ske på det sundhedspolitiske område, om man finder, at det er vigtigere at have penge til rådighed til reparation af det, jeg kaldte de mere banale sygdomme: hjerteklapoperationer, hofter, øjne, og hvad ved jeg, end til dette mere raffinerede og betydelig dyrere inden for sundhedsvæsenet.

Endelig om det trafikikkerhedspolitiske. Jeg sagde ikke, at man ville føre en trafikpolitik, der gjorde, at man fik flere donorer. Jeg sagde, at man nemt, hvis man fører en ordentlig trafikpolitik, kommer i den situation, at man ikke har donorer nok, og hvad så?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er da rigtigt, at det er anført, at der må ske omprioriteringer, og at man også påpeger, hvem der er ansvarlig. Det er en oplysning, der er givet på grundlag af oplysninger fra Indenrigsministeriet, nu fra Sundhedsministeriet, og det er angivet som regeringens standpunkt. Men det, jeg sagde, var, at ved gennemførelsen af lovforslaget er der ikke taget stilling til noget som helst på dette område, og det vil jeg gerne fastholde.

Så spørger fru Ingerlise Koefoed: Jamen hvad skal man så egentlig have hjernedøds-kriteriet til, hvis det ikke udelukkende vedrører spørgsmålet om transplantationer? Jeg vil nu mene, at det kan være endog særdeles betryggende for lægestanden at have kendskab til, hvilke kriterier der skal gælde. Vi har jo dog

haft sager her i landet, hvor læger måske har følt, at de er kommet ud for nogle vanskeligheder, fordi man ikke må medvirke til, at der sker et drab – det er i hvert fald helt givet, at det må være noget, der vedrører lægestanden – heller ikke efter begæring; det ved vi er forbudt efter dansk lovgivning. Derfor synes jeg, vi skylder lægestanden, der skal udføre det arbejde, at angive de kriterier, vi har mulighed for.

Det andet er, at vi kan ikke komme uden om – og det spørgsmål berørte fru Ingerlise Koefoed ikke, selv om jeg nævnte det før – at der er danske statsborgere, der tager til udlandet og får gennemført transplantationer af den art, som vi endnu ikke har her i landet. Jeg mener også at vide, at disse transplantationer bliver gennemført med økonomisk støtte fra danske myndigheder, og så synes jeg, det er noget sært noget selv at vige tilbage for en stillingtagen, når vi er bekendt med, at de ikke alene finder sted, men også finder sted så legalt, som det kan være, fordi der ydes støtte til dem. Når det er tilfældet, synes jeg, det ville være at stikke hovedet i busken, hvis vi ikke drøftede spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have samme bestemmelser herhjemme.

Jeg har bestemt ikke på nogen måde sagt, at der var noget forkert i at sige nej til hjernedøds-kriteriet. Det er en opfattelse, den enkelte kan have, og mange ting kan påvirke denne opfattelse. Det, jeg har sagt, er, at jeg mener, der er noget forkert i, at der ikke bliver en stillingtagen til det.

Jeg håber, at jeg hermed også har besvaret de spørgsmål, fru Kirsten Lee stillede.

Der er vist kun tilbage spørgsmålet om trafikofrene, og der er vel ikke andet at sige dertil – det gælder her i landet og i andre lande – end at såfremt der ikke er donorer nok, kan man ikke gennemføre disse behandlinger, for det er da rigtigt – det vil jeg ikke på noget tidspunkt benægte – at det selvsagt må være sådan, at transplantationer er begrænset til det antal donorer, der er.

Men det, vi ikke risikerer, er, at nogle skulle være mere letfærdige med deres trafikpolitik eller andet af hensyn til transplantationerne. Det er vi ganske enige om, som også fru Ingerlise Koefoed understregede det. Derfor mener jeg ikke, at synspunktet har den store interesse i denne forbindelse.